

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

Είναι νύχτα. Από τις σπηλιές βγαίνουν οι νεράιδες σε χορό. Ο Δάφνης πίσω από ένα κορμό δέντρου κρυφουκτεπτή την Αμαρυλλίδα που λαμποκοπά μέσα στο φως του φεγγαριού.

Σκηνή Α'.

ΑΓΡΑ

Σ' αυτό το δάσος το πυκνό στον τύπο τον άνιλιό
Μέσα στους βράχους έχωμε στημένο έμεις βασιλείο.

ΝΕΡΑΪΔΑ 1.

Όταν βραδύαζει βγαίνωμεν απ' των νερών τὰ βύθη
Έξω πού ή ἀλήθεια σταματά και πού αρχίζουν οι μύθοι.

ΝΕΡΑΪΔΑ 2.

Έγώμαι ή κόρη του νερού ντυμένη με την πάχνη,
Πού έπλόνομαι και πλέκομαι στα φύλλα σαν άράχνη.

ΝΕΡΑΪΔΑ 3.

Έγώμαι ή άλαφροπάτητη, μπορώ να περπατήσω,
Πάνω απ' τὰ κρίνα τὰ χρυσά χωρίς να τὰ λυγίσω.

ΝΕΡΑΪΔΑ 4.

Έμε με κρύδουν οι κισσοί με τὸ βαθύ τους χρώμα
Κ' έχω μες τις κουφόπετρες ροδόφυλλα για στρώμα.

ΝΕΡΑΪΔΑ 5.

Έγώ προβαίνω απ' τὰ νερά τή νύχτα στο φεγγάρι
Και στα μαλλιά μου τή δροσιά φερῶ μαργαρίταρι.

ΝΕΡΑΪΔΑ 6.

Του έρωτεμένου του βροσκού βουδαίνω τή φλογέρα
Όταν βεργολυγίζομαι στο σεισμό του άγέρα.

ΝΕΡΑΪΔΑ 7.

Όλόγυρά μας εὐωδία κάθε λουλουδι χύνει,
Και στο φεγγάρι μᾶς φιλοῦν οι νάρκισσοι κ' οι κρίνοι.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Νεράιδες λευκαστράγαλες και ξωθικές παρθένες

(*) Από σήμερα αρχίζουμε στο «Νουμά» τή δημοσίεψη του καινούριου έργου του κ. Αλέκου Φωτιάδη, «Αμαρυλλίς». Στο έργο αυτό ο κ. Φ., άν και είναι θεατρικό, όπως ο ίδιος μᾶς είπε, δὲ θυσίασε τήν ιδέα τήν ποιητική στη σκηηνική άνύγκη. Νά μπει μέσα σ' ένα κώδιο σκηηνικό ὄλη ή θεοκρατική ζωή με τήν παρθενιά του δημοτικού στίχου, νά, τί ο ποιητής άνειρευτήκε. Και παίρνει τὸ μύθο τής Έλληνικής Νύφης και τὸ θρόλο τής σημερινής Νεράιδας και σπριχτοδένοτάς τους δείχνει, με τή σημερινή όμως αντίληψη, ένα ὄρατο άρχαιο σύνολο που προβαίνει από τήν πάχνη τής λίμνης μ' Έλληνικές γραμμές και σιμώνει τόσο, ὅπου τὸ μακρινό διάστημα, που χωρίζει τις δυο εποχές, χάνεται και σβήνει και σιγά σιγά γίνεται μιὰ νεοελληνική σπαρταριστή άληθινή ζωή.

Η «Αμαρυλλίς» θά παιχτεί στο Βασιλικό Θεάτρο, τή σαρακοστή, όταν ο θίασος Κυβέλης γυρίσει από τήν Πάτρα.

Τὰ χορικά τὰ τοιμάζει ο γνωστός μουσουργός κ. Τιμ. Ξανθόπουλος.

δπου τὰ βράδια βγαίνετε χλωμές κι' άχροντυμένες.
Έλάτε πάμε στα νερά μες τὰ γυρτά τὰ κρίνα
πριν σηκωθῆ στις κορυφές ή πάχνη, από τὰ κρίνα!
Τι στο κλαδί της τάρξεν ή κουρνιασμένη κάργα
και τὸ χωριό ξεθώριασε μέσα στη νύχτα άλάργα!
Έλάτε μέσα στα νερά πριν να γλυκοχαράξῃ
πριν να καπνίσουν οι σκεπές κι' ο πετεινός να κράξῃ.

(Οι νεράιδες χάνονται σιγά σιγά μέσα στην πάχνη. Η Αμαρυλλίς μένει τελευταία. Ο Δάφνης προχωρεί μπρος στη σπηλιά τής Αμαρυλλίδος και στέκεται).

ΔΑΦΝΗΣ

Ό δροσοστάλαχτη σπηλιά νεραϊδομαγεμένη
που τήν Αμαρυλλίδα μο κραταίς βαθιά κρυμμένη.
Τή Νύφη τή λευκότερη απ' τήν πάχνη σου ὠ σπηλιά
που βγαίνει μες απ' τὰ νερά με ξεπλεκα μαλλιά
που κάνει σκιαχτερότερα του Ίσκιου τὰ κούρα χάδια
τὰ μεσημέρια πὸ βουθά πὸ μυστικά τὰ βράδια!

(Γονατίζει μπρος σε άγίλιμα τής Αφροδίτης.)

Ό Κύπρι! παντοδύναμη με τή γλυκιά τή σκέψη!
στείλε κρυφά τὸν Έρωτα να μο τή σατίψῃ,
σαν κατεβαίνει άνίλαφρη στις κούρες τις νυχτιές
από τις μάννες των νερών κι' από τις ρεματιές.
Σαν καθρεφτιέται στα νερά τὰ κρούσταλλα γυρμένη,
σαν φεύγει με και χάνεται και πάντα μπρος μου μένει,
Σατίψέ την, Κύπρι μου, στη λίμνη της σαν έβγει
που σαν φεγγαροπέγγισμα στο σιμώνω φεύγει.

Σκηνή Β'.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (βγαίνοντας από τή σπηλιά)

Τι θες βροσκέ από μένανε τή νερογεννημένη,
πουμαι τής νύχτας κόρη έγώ κ' είμαι του άχνου ταμένη,
Πουμαι άδερφή του άσπρου του άφρου του κάμπου θυ-
[γατέρα,
Σύρε βροσκέ, και μάγεψε τή Χλόη με τή φλογέρα!

ΔΑΦΝΗΣ

Τής νύχτας κόρη αν είσαι συ και ξωθικά στ' άλήθεια.
Κι' αν είσαι νερογέννημα που λέν τὰ παραμύθια.
Είμαι κ' έγώ γέννα Θεού κι' από νεράϊδα μάννα
και δροσκελιζω τὰ βουνα και τραγουδῶ τὸν Πάνα!

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Κ' έγώ 'μαι γέννα του νερού, και τὸ κορμί μου τρέμει
ὡσαν τὸ καλαμόφυλλο που τὸ φυτόν οι άνέμοι!
Έχω τὸ δροσοστάλαχτο, τὸν άγριο βράχο σπιτι,
και για στολίδι στην κορφή φερῶ τὸ σταλαχτίτη!

ΔΑΦΝΗΣ

Τὸ ξέρω πὸς δὲ μ' άγκπᾶς—έψές τὸ βράδυ, βράδυ,
τήν ὄρα που άργεκίνητο γυρνοσα τὸ κοπάδι,
μου τῶπε τ' άσπρολούλουδο που τῶχα ξεφυλλίσει
και συ που μες τὰ κρούσταλλα νερά σου είχες βουτήσε!
Μή δὲ μοῦ τῶπε κ' ή Μυρτώ μιὰ μέρα παραπάνω
μέσα στα στάχια τὰ χρυσά στο καρπολόγι άπάνω,
Έκείνη που τὸ κόσκινο κρεμνᾶ και λείει τις μοίρες
Ποτὲς πὸς δὲ μ' άγάπησες, και πὸς τὸ νεῦ μοῦ πήρες;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Β' ΓΙΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Για την Ελλάδα δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12.50.— Για τις εποχίες δεχόμεστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ. την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴ συντρομή του. **Γιὰ τὸ 1915 ἡ συντρομή ὁρίστηκε σὲ 20 δρ. φρ. τὴ χρονιά.**

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται σὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια καὶ σὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)

Γύρισε, δές με ! μοναχὰ γλυκὰ δυὸ λόγια μίλα !
καὶ δέξου αὐτὸ τὲ χάρισμα ποὺ σοῦφερα ἀπὸ μὴλα
καὶ ποὺ τὰ καρπολόγησα γιὰ σὲ τὰ πιὸ μεγάλα
ἀπὸ τὴς ἀψηλὰς μηλιές, καὶ θὰ σοῦ φέρω κι' ἄλλα !

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ἔχεις σὸ πρόσωπο, βροσκέ, τὸ εὐγενικὸ σημάδι.
κ' εἶσαι σὰν ἄστρο λαμπερὸ σὸ σκοτεινὸ τὸ βράδυ.
Μὰ τὰ δροσάτα μὴλά σου μὲ τὴν ἀφράτην ὄψη,
πῶχεις γιὰ μένα, καθὼς λές, ἀπὸ ψηλὰ ἐκεῖ κόψη,
εἶναι γλυκὰ καὶ κόκκινα καὶ μοσχομυρισμένα,
σὰν βροσκοπούλας μάγουλα, καὶ δὲν εἶναι γιὰ μένα !

(Φεύγει)

ΔΑΦΝΗΣ

Μὴ φύγεις μὴ, στίς κορυφές ἢ πάχνη στέκει ἀκόμα !

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Φεύγω πρὶν νὰ δῆ τὸ φῶς τὸ νοτισμένο χῶμα !

Σκηνὴ Γ'.

Δάφνης καὶ Τίτυρος

ΤΙΤΥΡΟΣ (σαλαγῶντας τὰ γίδια)

Ἄτα ! τραβοῦν γιὰ τὴ ζιμιὰ' μπροστὰ μπροστὰ ὁ
|Μαυρίκος !

φε, φε, γυρίσετε ἀπ' ἐδῶ ποὺ νὰ σὰς φάγη ὁ λυκος !

(Βλέποντας τὸ Δάφ η)

Νάτος κι' ὁ Δάφνης ! ποὺ ἔρχεται μὲ τὴ διπλὴ φλογέρα.

ΔΑΦΝΗΣ

Ἦρα καλὴ σου, Τίτυρε !

ΤΙΤΥΡΟΣ

Δάφνη, καλὴ σου μέρα !

ΔΑΦΝΗΣ

Γιὰ ποὺ τὰ γίδια ;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἄμ' ῥωτᾶς γιὰ ποὺ ! στὰ κορφοδούνα.

ΔΑΦΝΗΣ

Μπα πῶς βγαλμένα, Τίτυρε, τοὺς τάχεις τὰ κουδούνια ;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Τοὺς τᾶδγαλα ἀπὸ φύλαξη, καμμὰ φορὰ μὴ λάχει
κι' ἀκούσης τὸ κουδουνιτὸ καὶ στὴ δική μου ράχη !

ΔΑΦΝΗΣ

Τί θε νὰ πῆς ;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Θέλω νὰ πῶ, πῶς μὲ προστάζει ὁ Βάττος
νὰ μπαίνω στίς ξένες βροσκές, καὶ γιὰ νὰ μὴ τὴς φάγω
τὸ διπλοκουδούνιο κ' ἐγὼ λύνω ἀπ' τὸ γέρο τράγο.

Φε...γάτος πάλι σκάρδωσε σὸ φράχτη ἀναθεμάτος !

Ἔτσι, λοιπόν, μαθὲς μπορῶ καλλίτερο νὰ κανῶ ;

Νά ! φές ἀκόμα ἕνας βροσκὸς ψηλὸς ὡς ἐκεῖ πάνω

μοῦ κάνει ἀγριοκυττάζοντας-Μεριές δὲν ἔχεις τόσες

καὶ μπαίνεις στὰ λιμέρια μου μ' αὐτὲς τὴς γεροφῶσες

Κι' ἄλλος κυττάζοντας λοξὰ μοῦ λέει-μωρὲ τὴν ἴδια

Θᾶχω κουθέντα μετὰ σὲ πάντα γι' αὐτὰ τὰ γίδια ;

Κ' ἐγὼ τοῦ λέω, τὸ σύνορο δὲν πάει ὡς τὸ νερὸ ;

-Θενὰ γραφτῆ τὸ σύνορο στὴ ράχη σου θαρρῶ !

Ἔνας μὴ μέρα-Νὴ μὴ μπῆς ἐδῶθε ἀπὸ τὴ φτέρα!

Κκλά, ἀπαντῶ-Παλιόμουτσο, γκραιμίσου ἀπὸ δῶ πέρα!

Ἦλημερὶς τέτοια τραβῶ, μὴ ἐγὼ τὸ κάτω κάτω,

Τᾶχω πολὺ καλλίτερος ἀπ' τὸ ραβδί τοῦ Βάττου !

Ἄλθθεια δά, μὴ κ' ἔχεις δὴ καθόλου ἐδῶ τὴ Χλόη ;

ΔΑΦΝΗΣ

Τὴν εἶδα πρὶν ποὺ μάζωνε τὴ δάφνη τὴν ἀλόη.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Γιὰ μένα θὰ τὰ μάζωνε πάλι ἢ καρδιοπαιδεύτρα

Ἦλα τὰ βότανα τῆς γῆς σοῦ ξέρει ἢ φαρμακκεύτρα.

ΔΑΦΝΗΣ

Σοῦκανε μάγια ;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἄν μοῦκανε ! μὲ πότισε βότανι.

Μὰ ἐγὼ θὰ πάω στὴ Μυρτῶ ποὺ ξέρει νὰ μὲ γειανῆ.

ΔΑΦΝΗΣ

Μὴ μὲ τὸ νοῦ σου ἔχουν γενῆ τὰ μαγικὰ μονάχα ;

Τὶ ἔχομεν ἐμεῖς νὰ μᾶς ρεχτοῦν μὴ γάρις τὰ κοπάδια.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Σῶπα κ' ἐκεῖνη βίος πολὺ θαρρεῖ πῶς ἔχω τάχη.

νὰ μὴ σ' ἀκούση κ' ἔρχεται: μέσα ἀπὸ τὰ λειβάδια.

Σκηνὴ Δ'.

Ἡ Χλόη καὶ οἱ ἐπάνω

ΧΛΟΗ

Ἦρα καλὴ, βροσκοπούλα !

ΔΑΦΝΗΣ καὶ ΤΙΤΥΡΟΣ

Καλῶς τῆγε τὴ Χλόη !

ΧΛΟΗ

Ἔ ! δὲ μοῦ λέτε σεις ἐδῶ, μέτα σὸ καρπολό!

ποιανοῦνε αὐτὰ τὰ πρόβατα ;...

ΔΑΦΝΗΣ (φεύγοντας βιασικὰ)

Ἄ ! θάνα: τὰ δικά μου

ποὺ μπήκαν μέσα στὴ ζιμιὰ....

(Ακολουθεῖ)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ